

lehetett visszazívni. Érezte, nincs erő, amely azt, ami kimondatott, ki nem mondottá tehetné. Sietve köpte meg a markát, lendítette feje fölé a fejszét, amely feledve iménti irreális nehézkedését, könnyedén siklott a levegőben, de súlyosan zuhant le a fejszület tövére. A köszörült él krómosan csillogott. A szilánkok Gajzágó arcába fröccsentek.

A fejszedöndülésre felbozsogtak a dermedt darazsak. Sorban kimásztak az odvukból, s megültek a lándzsa ütötte seb peremén. Bármilyen zaklatottak voltak, nem voltak képesek szárnyat bontani a hajnali dermedtségben. Bódultan hullottak le Gajzágó lába elé, vagy eltévedt sörétként, a fölröppenő szilánkok közé keveredve Gajzágó arcába csapódtak, a szájába, az orrlikába, a szeme gödrébe, a hajába ragadtak.

Gajzágó nem törődött velük. Dühödten forgatta a fejszét. Darázscsípésektől bedagadt szemével alig látott, a munkát azonban nem hagyta abba. Talán ha akarta volna, se tudja abbahagyni, a fejsze szinte magától röppent föl, majd zuhant le újra meg újra. A monoton fejszezuhogásnak kurta-furcsa reccsenés vetett véget. A kereszt félrebillent, elfordította a szárnyát, és Gajzágó felé zuhant. Gajzágó a bedagadt szemhéjak közötti pengevékony résen át is észrevette, hogy a festett tekintet tükre szemrehányón, de azért megbocsátón feléje rebben. Elugorhatott volna, de nem tette. Leengedte a fejszét. Nem, már egyáltalán nem tartotta fontosnak, hogy tiltakozzék a sorsa ellen, amely kitért karral, feketén készült magához ölelni.

OLÁH JÁNOS

A csodaszarvas elvesztése

Jankovics Marcellnak

*Künn a berek füzes réjtjén,
hogyha ránk ömlött az este,
láng lobbant a lombok mélyén,
mint a fecskefarkú lepke.*

*Fölszökelltem, klottgatyában
nyargaltam, hogy utolérjem,
por lobbant léptem nyomában,
homlokomba tódult vérem.*

*Fájdalmasan sírt a gébics:
itt a fészke, itt a párja,
az ág hegyén nyugta még sincs.
Ő is azt a lángot látta?*

*Három többől három ág tört
a kilenclombú magasba.
A királyfi álruhát ölt,
hulló réztallér az arca.*

*Azt kergeti, ami eltűnt,
azt szeretné újra látni,
mit kerestünk, nem keresniünk
kéne, csupán rátalálni.*

*És ha nem találják mégse,
volnánk, akik épp lehetnének.
mint felhők között a vércse,
úgy parázslék lent az emlék.*

*Ég vándorát újra látod!
Nomád íjad megfeszítéd,
célzod, célzod, buta látnok,
léha voltod, üres nincsed.*

*Akit hajdan üztél-vágytál
átszökellve berket-árkot,
most, amikor rátaláltál,
szántszándékkal elhibázod.*